

УДК 82-93

К61

Серія «Країна історій»

Видання опубліковано за домовленістю з Little, Brown and Company
New York, New York, USA. Усі права застережено.

Уперше опубліковано 2014 року під оригінальною назвою
«THE LAND OF STORIES: A GRIMM WARNING ("Book #3")»

Колфер Кріс

К61 Країна історій: Засторога братів Грімм. Книга 3 / Кріс Колфер; пер.
з англ. А. О. Юрченко. — Харків: Вид-во «Ранок», 2020. — 560 с.:
іл. — (Серія «Країна історій»).

ISBN 978-617-09-4573-0

Близнюки продовжують жити у своїх вимірах: Коннер ходить до школи, пише казки і їде до Німеччини у реальному світі, а майбутня Фея-хрещена Алекс надолує знання й навички з магії в Країні історій. І стан речей таким би і лишився, якби Коннер під час своєї поїздки на батьківщину Братів Грімм не дізнався, що чарівному світу загрожує небезпека. Письменники 200 років тому залишили застереження в одній зі своїх казок про плани Французької армії щодо Країни історій. Проте як Коннеру передати повідомлення, якщо сестра не виходить на зв'язок, а портал до Країни історій зачинений бабусяю?

УДК 82-93

Літературно-художнє видання
Серія «Країна історій»

Кріс Колфер

**КРАЇНА ІСТОРИЙ:
ЗАСТОРОГА БРАТІВ ГРИММ**

Книга 3

для дітей середнього
та старшого шкільного віку

Провідна редакторка В. В. Міхно

Переклад з англійської А. О. Юрченко

Технічний редактор В. І. Труфен

З питань реалізації звертатися:

Харків, тел.: (057) 727-70-77;

e-mail: deti@ranok.com.ua

Ч846003У. Підписано до друку 20.09.2019.

Формат 84×108/32. Папір офсетний.

Гарнітура Академія. Друк офсетний.

Ум. друк. арк. 29,4.

ТОВ Видавництво «Ранок»,

вул. Кібальчича, 27, к. 135, Харків, 61071.

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи

ДК № 5215 від 22.09.2016.

Для листів: вул. Космічна, 21а, Харків, 61145.

E-mail: office@ranok.com.ua

Тел./факс: (057) 719-58-67.

Надруковано у друкарні ТОВ «ТРИАДА-ПАК»

м. Харків, пров. Симферопольський, 6.

Тел. +38(057)703-12-21

www.triada-pack.com, email: sale@triada.kharkov.ua

Разом дбаємо
про екологію та здоров'я

Cover © 2014 Hachette Book Group, Inc.

Text © Christopher Colfer, 2014

Jacket and interior art copyright

© Brandon Dorman, 2014

© Юрченко А. О., переклад, 2020

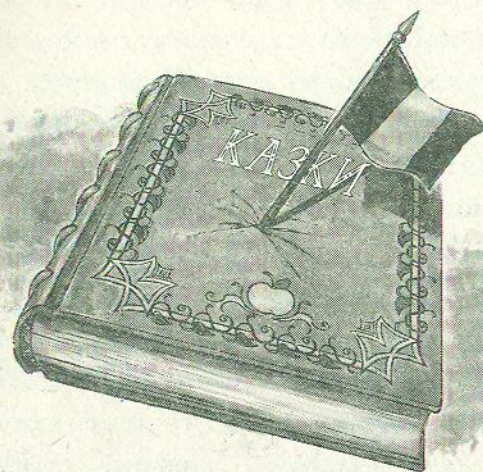
© ТОВ Видавництво «Ранок», 2020

ISBN 978-617-09-4573-0

Присвячується Дж. К. Роулінг,
К. С. Льюїсу, Роальду Далу, Єві Ібботсон,
Френку Бауму, Джеймсу Метью Баррі,
Льюїсу Керролу та всім іншим надзвичайним
письменникам, які навчили світ вірити в чари.
Коли я думаю про те, що повсякчас досліджував
шафи, видивлявся другу зірку праворуч та чекав
на свого листа з Гогвортсу, — я не дивуюся,
що ніколи не отримував високих оцінок.

«Ти маєш ворогів? Добре. Це означає, що колись
у своєму житті ти щось відстоював».

Вінстон Черчилль

Пролог

ГОСТІ ВЕЛИКОЇ АРМІЇ

1811 рік, Чорний Ліс, Рейнський союз

Ні для кого не було загадкою, чому цю місцевість назвали Чорним Лісом. Через темряву годі було розгледіти аномально темне листя та кору дерев. Хоча крізь хмари, ніби сором'язливе дитя, визирав яскравий місяць, не можна було впевнено сказати, що криється у лісовій хащі.

Холод затримувався у повітрі, неначе машкара, розвішена на деревах. Цей ліс був надзвичайно старим: коріння дерев занурювалося глибоко в землю так само, як і гілки простягалися у піднебесся. Якби не тоненька стежка, що гадючилася крізь ліс, можна було б подумати, що сюди ніколи не ступала нога людини.

Раптом поміж дерев, наче гарматне ядро, промчала темна карета, запряжена чотирма сильними кінями. Стежку освітлювали два ліхтарі, що розгойдувалися туди-сюди, через що карета скидалася на величезне живе створіння з променистими очима. Поряд із каретою їхали двоє французьких солдатів із Великої армії Наполеона. Їхні яскраві мундири ховалися під чорними плащами, аби солдати могли переміщатися непомітно — ніхто в світі не мав дізнатися про їхнє сьогоднішнє завдання.

Незабаром карета зупинилася на березі річки Рейн, небезпечно близько до Французької імперії, що повсякчас збільшувала свої володіння. Щосекунди сотні французьких солдатів ставили тут десятки гостроконечних бежевих наметів отаборюючись.

Двоє солдатів, які їхали за каретою, спішилися і відчинили дверцята карети. Вони витягли зсередини двох чоловіків. Руки полонених були зв'язані за спиною, а на голови їм наділи чорні мішки. Чоловіки гарчали та щось приглушено белькотіли — їхні роти були заткнуті кляпами.

Солдати потягли чоловіків до центру табору, у найбільший намет. Хоча обличчя бранців були затулені, проте вони все ж відчули спалах яскравого світла всередині

шатра та м'який килим під ногами. Солдати посадили чоловіків на дерев'яні стільці в глибині намету.

— J'ai amené les frères*, — сказав один із солдатів за їхніми спинами.

— Merci, Capitaine, — відповів інший голос перед ними. — Le général sera bientôt là**.

З чоловіків зняли мішки та звільнили їхні роти від кляпів. Коли очі бранців призвичаїлися до світла, вони побачили за великим дерев'яним столом високого міцного чоловіка. Вся його статура випромінювала владність, а погляд точно ніхто не назвав би дружнім.

— Здрастуйте, брати Грімм! — промовив високий чоловік із сильним акцентом. — Я полковник Філіпп Батон. Дякую, що приєдналися до нас сьогодні.

Вільгельм і Якоб Грімм вп'яли очі в полковника. Їхні тіла були вкриті порізами та синцями, а одяг геть пошматований — вони, вочевидь, не добровільно з'явилися сюди.

— А хіба ми мали вибір? — запитав Якоб, виплюнувши кров на килим.

— Сподіваюся, ви вже познайомилися з капітаном де Ланжем і лейтенантом Рембером, — зауважив полковник Батон, кивнувши на солдатів, які привезли братів сюди.

— Познайомилися. — не зовсім удале слово, — відповів Вільгельм.

* J'ai amené les frères. (фр.) — Я привів братів. (Прим. пер.)

** Merci, Capitaine. Le général sera bientôt là. (фр.) — Дякую, капітане. Генерал невдовзі буде тут. (Прим. пер.)

— Ми намагалися бути ввічливими, полковнику, але вони відмовилися співпрацювати, — проінформував капітан де Ланж полковника.

— Ми мусили бути наполегливими щодо нашого запрошення, — пояснив лейтенант Рембер.

Брати огледіли намет: він був бездоганно вбраний, хоча його і звели нещодавно. У віддаленому кутку маятниковий годинник відраховував час, обабіч чорного ходу до намету горіли два однакові блискучі канделябри, а на дерев'яному столі була розгорнута велика карта Європи, на якій мініатюрними французькими прапорами позначили завойовані території.

— Що вам від нас треба? — вимогливо запитав Якоб, силкуючись розв'язати мотузку, якою були зв'язані його руки.

— Безумовно, якби ви хотіли нас убити, то вже давно зробили це, — додав Вільгельм, борючись зі своїми путами.

Їхня непривітність примусила полковника ще дужче насупитися.

— Генерал Маркі запросив вас сьогодні не для того, аби вам *нашкодити*, а щоб попросити вашої *допомоги*, — зауважив полковник Батон. — Але на вашому місці я б змінив тон, аби він не змінив милість на гнів.

Брати Грімм знервовано презирнулися. Генерала Жака дю Маркі боялися найбільше за всіх генералів Великої армії Французької імперії. Лише його ім'я змусило братів здригнутися. Але що йому могло знадобитися від них?

Раптом у наметі запаморочливо запахло мускусом. Брати Грімм помітили, що солдати теж відчули цей запах і напружилися, хоча ніхто не сказав жодного слова.

— Ай-ай-ай, полковнику, — промовив писклявий голос ззовні намету. — Хіба так поведуться із гостями?

Хто б це не був, він, вочевидь, чув усю розмову.

Генерал Маркі зайшов до намету, проминувши два канделябри, — полум'я затремтіло від раптового пориву вітру. Намет одразу ж заповнився сильним мускусним запахом одеколону.

— Генерал Жак дю Маркі? — запитав Якоб.

Як на чоловіка з репутацією жорстокого тирана, зовнішність генерала зовсім не вражала. Дю Маркі був низьким на зріст, мав великі сірі очі та великі руки. Наразі його голову вінчав чималий круглий капелюх, ширший за плечі, а на по-дитячому малій уніформі красувалися декілька почесних відзнак. Генерал зняв капелюх і поклав його на стіл, показавши всім свою лисину. Він невимушено присів за стіл у велике крісло з подушками, акуратно склавши руки на животі.

— Капітане де Ланж, лейтенанте Рембер, будь ласка, розв'яжіть наших гостей, — наказав генерал Маркі. — Те, що ми ворогуємо, не означає, що ми можемо забути про гостинність.

Капітан з лейтенантом зробили, як було наказано. На обличчі генерала з'явилася приємна посмішка. Але братів Грімм не так легко було одурити: в його очах не було ані краплі співчуття.

— Навіщо ви примусово привели нас сюди сьогодні? — запитав Вільгельм. — Ми жодним чином не загрожуємо ані вам, ані Французькій імперії.

— Ми вчені та письменники! Який вам з того зиск? — додав Якоб.

Генерал чмихнув, а потім, ніби перепрошуючи, прикрив рот рукою.

— Гарна історія, але я не настільки дурний, — промовив Маркі. — Бачите, я спостерігав за вами, брати Грімм, отже, знаю, що так само, як і всі ваші розповіді, ви приховуєте значно більше, ніж здається на перший погляд. *Donnez-moi le livre!**

Генерал кладнув пальцями. Полковник Батон дістав із шухляди в столі велику книжку. Сильно гупнувши, він поклав її перед генералом, який почав гортати сторінки. Брати Грімм одразу ж упізнали книжку — її написали вони.

— Видається знайомою? — запитав генерал Маркі.

— Це екземпляр нашої книжки дитячих історій, — відповів Вільгельм.

— *Oui*** . — Генерал не відривав очей від сторінок. — Я ваш великий шанувальник, брати Грімм. Ваші історії такі фантастичні, такі *merveilleuses****. Як ви все це вигадали?

Брати Грімм насторожено презирнулися, досі не розуміючи, чого хоче генерал Маркі.

* *Donnez-moi le livre.* (фр.) — Дайте мені книжку! (Прим. пер.)

** *Oui.* (фр.) — Так. (Прим. пер.)

*** *Merveilleuses.* (фр.) — Дивовижні. (Прим. пер.)

— Це просто казки, — зауважив Якоб. — Частину ми справді вигадали, але більшість — це звичайні народні перекази, що передавалися від покоління до покоління.

Генерал Маркі повільно кивнув слухаючи.

— Але ким вони передавалися? — запитав він і рвучко згорнув книжку. Приємна посмішка зникла з його обличчя, а сірі очі забігали туди-сюди, наче обмацуючи братів.

Ані Вільгельм, ані Якоб не знали, що генерал хотів почути.

— Родинами, народами, дітьми, їхніми батьками...

— Феями? — продовжив генерал абсолютно серйозно, жоден мускул на його обличчі не здригнувся.

У наметі всі оніміли. Тиша сягнула апогею, запанувавши на незручно тривалий час. Вільгельм поглянув на Якоба. Вони обидва вимушено розсміялися, спростовуючи висловлене твердження.

— Феями? — перепитав Вільгельм. — Ви гадаєте, що ці історії нам розповіли феї?

— Феї не існує, генерале, — зауважив Якоб.

Ліве око генерала Маркі помітно засмикалося, що надзвичайно здивувало братів. Генерал заплющив очі й почав масажувати обличчя, поки спазми не припинилися.

— Даруйте мені, брати Грімм, — вибачився генерал із новою фальшивою посмішкою. — У мене завжди починає смикатись око, коли мені брешуть.

— Ми говоримо вам правду, генерале, — промовив Якоб. — Однак якщо наші історії переконали вас у зворотному, то це стане для нас найбільшим компліментом...